

Obstructie

Suzanne Hazenberg

Obstructie

Anthos|Amsterdam

ISBN 978 90 414 1627 8

© 2010 Suzanne Hazenberg

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Studio Paggy / Getty Images

Foto auteur Tessa Posthuma de Boer

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Wommelgem

Proloog

Uit alle ellende was toch iets goeds voortgekomen: dit briljante plan. Eén trefzeker pistoolschot zou de leegte van zijn miserbare bestaan vullen. En hij zou er de mensheid nog een dienst mee bewijzen ook. Dan had zijn leven toch nog zin gehad.

I

Het enige voordeel van de steeds langer wordende toiletbezoeken was dat ze Dink tijd gaven om na te denken. Niet over ingewikkelde juridische kwesties of over zwaarmoedige existentiële vragen, maar over de genoeglijke dingen des levens, waar hij achter zijn bureau niet aan toe kwam. Gaan we dit najaar in een longtailboat door Zuid-India varen of gaan we zeilen in het Caraïbisch gebied? Welk dessert zal ik vanavond kiezen bij Antonio's, de panna cotta of de zabaglione? Of, prangender, hoeveel minuten nog tot halfzes?

Dink keek om zich heen in het grijsbetegelde kamertje en constateerde dat een kleine opknapbeurt geen kwaad zou kunnen. Zeker als je veel tijd doorbracht in zo'n ruimte, zoals Dink de laatste tijd, ging een mens van goede smaak hogere eisen stellen aan comfort en design. Een hogere wc-pot zou fijn zijn, en wat kleur op de muur. Thuis zou hij het liefst een flatscreen in de toiletruimte ophangen met daarop projecties van eigentijdse kunstinstallaties (dat had hij ooit in een museum gezien), maar Barbara vond dat exorbitant.

Plotseling ging het licht uit. Ook dat nog. Hij zat hier blijkaar al weer tien minuten. Tien minuten waarin er niemand langs de sensor was gelopen. Dink begreep best dat zijn werkgever het Kyoto-protocol serieus nam, maar door deze specifieke bezuinigingsmaatregel kwam zijn eigen belang in het nauw. Misschien moest hij een belangenvereniging voor

werknemers met een vertraagde stoelgang oprichten.

Hij wachtte een minuut in het pikkedonker, maar er kwamen geen andere toiletbezoekers. Met tegenzin stond hij op en hees zijn broek omhoog. Hij nam niet de moeite zijn gulp dicht te doen of zijn overhemd in zijn broek te stoppen. Op sommige dagen was hij 's ochtends als eerste op kantoor en als het hem dan overkwam, nam hij vaak niet eens de moeite zijn broek op te trekken, dan hopste hij met zijn broek om zijn enkels, blote kont en zwiebelpiemel – het toilethokje uit en zwaaide met de krant naar de sensor. Maar hij had nu geen krant bij zich, dus was hij genoodzaakt op de tast helemaal naar voren te lopen tot de sensor hem registreerde. Toen hij weer kon zien waar hij liep en anderen hém zouden kunnen zien als ze binnenkwamen, haastte hij zich terug het toilethokje in, waar hij zijn moeizame bezigheden voortzette.

Vijf minuten later stond Dink voor de wastafel en veegde met natte vingers zijn goudblonde, aan de slapen grijzende, haar naar achteren, deed zijn das recht en knoopte zijn colbert dicht. Het viel hem op dat de stof bij de manchetten begon te slijten. Als hij niet zo'n hekel aan winkelen had, kocht hij een nieuw pak. Hij kneep zijn ogen samen en gluurde tussen zijn wimpers door naar zijn spiegelbeeld. Wat hij zag beviel hem best, ook al was het haar niet meer zo dik als vroeger en de buik niet meer zo strak. Dink was geen kniesoor, hij was van het halfvolle glas en niet van het halflege. Althans, dat was altijd zo geweest, maar de laatste jaren was hij zich pijnlijk vaak bewust van het feit dat zijn jeugd voorbij was, dat voorbije jaren nooit terugkwamen en dat hij op de meeste fronten in zijn leven over het hoogtepunt heen was. Had hij tot zijn veertigste de levensberg rustig wandelend beklommen, nu rende hij er aan de andere kant weer af. Wat waren de hoogtepunten eigenlijk geweest? En had hij zich

dat wel gerealiseerd op die momenten? Je bereikte iets in het leven om vervolgens tot de ontdekking te komen dat het vanaf dat moment alleen maar minder en slechter werd. Je trouwdag bijvoorbeeld, die zou het begin van iets nog mooiers moeten zijn, maar in de praktijk bleek hij vaak het hoogtepunt van het huwelijk te zijn. Niet dat Dink wilde scheiden van Barbara, maar eerlijk is eerlijk, zo leuk als ten tijde van hun bruiloft hadden ze het niet meer samen. Dan kon hij het natuurlijk nu aanleggen met een andere – jongere? – vrouw zoals veel van zijn leeftijdsgenoten deden, maar dat naïeve, grenzeloze vertrouwen in elkaar dat de liefde in je jeugd juist zo bijzonder maakte, was hij kwijt. En dan dat vreselijke gedoe in het begin. Filmpje, etentje, nog een etentje, dan eindelijk naar bed. Stink ik niet uit mijn bek? Zit er geen streep in mijn onderbroek? Vindt ze mij ook leuk? Vindt ze me niet té leuk? Alles over jezelf vertellen, belangstelling tonen voor alles wat haar bezighoudt. Hoe krijg ik haar in bed? Hoe krijg ik haar er na het neuken weer uit?

Toen Dink jong was had hij gedacht dat alles wat hij wens- te in het leven nog wel zou komen. Vanzelf. Er waren ook be- wijzen geweest die dit idee staafden. Hij wilde een elektrische trein en vond hem eind november in zijn schoen. Het stoere schaam- en borsthaar zoals op zijn vaders blote lijf begon ook bij hem te groeien op een dag. Jeugdpuistjes kwamen, maar verdwenen ook weer. Dit moest wel leiden naar één moment van perfectie, waarop alles klopte. Alleen bleek het in de praktijk nooit helemáál te kloppen, waardoor je altijd dacht dat je er nog net niet was, totdat je erachter kwam dat je al over de top van je kunnen heen was. Je dacht nog steeds dat je aantrekkelijker, gelukkiger, succesvoller en gezonder zou worden, terwijl in feite de aftakeling al was ingetreden. Goed, misschien werd je nog wat wijzer, machtiger, char- manter en gedistingeerder, maar de erotiserende aantrek-

kingskracht van de jeugd kwam nooit meer terug.

Dink bracht zijn gezicht dichterbij de spiegel. Volgend jaar werd hij vijftig. In datzelfde jaar was het ook een halve eeuw geleden dat de frikandel voor het eerst in de Nederlandse snackbars had gelegen, had hij die ochtend in de krant gelezen. Ik ben net zo oud als de frikandel, dacht Dink. Maar ik ben wel knapper. En in het goede gezelschap van Barbie, dus *what the heck*. Ze zullen me waarschijnlijk allebei overleven. Hij wierp een blik op zijn horloge. Twee voor halfzes – de Heer zij geloofd en geprezen – inpakken en wegwezen. Maar bijna op hetzelfde moment – God straft onmiddellijk – werd hij opnieuw getroffen door een stekende darmkramp.

Toen hij uiteindelijk om tien over halfzes de deur van zijn kantoor opende, keek hij recht in de kille ogen van bestuurslid Marcus de Kandell, die zich voor de gelegenheid verwaardigd had af te dalen naar de werkvloer. Hoewel de man twee treden hoger stond in de bedrijfshiërarchie dan Dink, was hij vijf jaar jonger en, erger, zijn haar was nog donker en vol. Na zijn aantreden bij het IVWF waren de flirterige blikken van de bestuurssecretaresse al snel van Dink naar De Kandell verschoven, die met name tegen dames ook best charmant kon zijn.

‘Waar zat je?’ vroeg De Kandell met een verbeterd trek om zijn mond.

‘Elders in het gebouw,’ antwoordde Dink.

‘Ik hoop dat het belangrijk was,’ zei De Kandell, terwijl hij zijn sigarettenrook in Dinks gezicht blies.

‘Zeker.’

‘Is dat misschien de reden dat ik dat tussentijdse rapport van jou nog steeds niet op mijn bureau heb liggen?’

‘Bedoel je het onderzoek naar Hans K.? Dat heb ik bijna rond.’

De Kandell kneep zijn ogen tot spleetjes en gluurde naar Dink. ‘Je gaat me toch niet vertellen dat jij je de laatste weken hebt beziggehouden met die kruimeldief, die...’ – hij zocht naar denigrerende woorden – ‘rommelaar in de marge, en dat je het grote werk hebt laten liggen?’

Hij gooide zijn brandende peuk in het bodempje koffie in Dinks kopje. Sissend doofde de sigaret. De Kandell stak met een nieuwe Caballero zonder filter op.

Dink zocht alle registers in zijn brein koortsachtig maar systematisch af, maar trof het bedoelde rapport nergens aan. ‘Zou kunnen,’ zei hij schaapachtig. ‘Ik geloof dat ik niet precies weet waar je het over hebt.’

‘Dus jij vertelt mij dat we met lege handen staan? Lees jij je mail eigenlijk wel eens?’ De Kandell boog zich voorover naar Dinks computerscherm en klikte met de muis de screensaver weg. De Outlook-pagina verscheen. Dink liep om De Kandell heen en keek mee. Boven aan de lijst van binnengekomen berichten stond een ongeopende mail van Steven Bertrams, ontvangen om 17.27 uur, nu precies veertien minuten geleden. Dink nam de muis van De Kandell over, klikte het bericht open en las:

Aan: Marcus de Kandell, bestuurslid Instituut voor Financiële Waarborg te Amsterdam

c.c.: Dink Storp, senior jurist Instituut voor Financiële Waarborg te Amsterdam

Betreft: Beursfraudeonderzoek

Geachte heer De Kandell,

Refererend aan ons interessante gesprek d.d. 10 januari jl. in de Nieuwe Kerk, vroeg ik mij af of het door u aangekondigde grootscheepse IVFW-onderzoek naar beursfraude zich reeds in een voldoende gevorderde fase bevindt, zodat u mij misschien een

rapportage met daarin uw voorlopige bevindingen kunt doen toekomen. Zowel het FD als Vrij Nederland heeft in de woensdaguitgave van volgende week ruimte gereserveerd voor publicatie hierover.

Hoogachtend,

Steven Bertrams, onderzoeksjournalist

‘Voila,’ beet De Kandell Dink toe.

Dink dacht terug: twee weken geleden, donderdagavond, halfzeven ’s avonds, nieuwjaarsborrel in de Nieuwe Kerk. Hij heeft twee whisky achter de kiezen om de avond dragelijk te maken en is juist op weg om een derde te bemachtigen. Wanneer hij toevallig De Kandell passeert, wordt hij aan zijn mouw getrokken en een tel later staat hij handen te schudden met een of andere onderzoeksjournalist.

‘Dit is onze man,’ roept De Kandell tegen de journalist, terwijl hij Dink amicaal op de schouder slaat. ‘Storp is een pitbull. Als die eenmaal beet heeft, laat hij niet meer los.’

Vervolgens wordt Dink weggeroepen voor een spoedoverleg op het Instituut, waardoor hij geen woord met de journalist kan wisselen. Later op de avond verschijnt ook De Kandell in eigen persoon nog op kantoor en vraagt hij Dink en passant om een onderzoek te starten naar frauduleuze transacties binnen de Amsterdamse effectenbeurs. Haast heeft het overduidelijk niet, want De Kandell voegt er nog iets aan toe: ‘Je werpt zo’n journalist af en toe een hapklare brok toe en hij ligt kwijlend aan je voeten. Nooit wegtrappen die lui, hoe graag je dat ook zou willen, dat keert zich vroeg of laat tegen je.’

Aangezien Dink altijd meer werk op zijn bureau heeft liggen dan hij menselijkerwijs kan verzetten, komt hij aan deze hapklare brok voor Bertrams nooit toe. Er is trouwens ook

geen directe aanleiding om een dergelijk onderzoek in te stellen. Het is vooral De Kandell zelf, met zijn eigenaardige combinatie van prestatiedrang en paranoia, die overal groot-schalige fraudepraktijken en voorkenniszaken ziet. Bovendien, en misschien is dat nog wel een belangrijker reden, houdt Marcus de Kandell ervan om te stangen.

De deur ging open, Kees Vedder stak zijn hoofd om de hoek. ‘Prettig weekend,’ zei hij en trok de deur meteen weer dicht zodra hij De Kandell zag staan. Zoals vele andere collega’s nam ook Kees gewoonlijk de achtertrap aan het eind van de dag, want De Kandell treffen in de lift betekende meestal pas na tien en een opgewarmde hap uit de magnetron.

‘Hier kunnen we mee scoren!’ riep De Kandell tegen Dink, zichzelf opgeïlend. ‘Formeer een team en ga aan het werk.’

‘Het is halfzes geweest, iedereen is al naar huis.’

‘Dan komen ze maar terug. Maandagochtend om acht uur wil ik een uitgewerkt plan van aanpak op mijn bureau.’

Dink wuifde de rook weg en wees op zijn vieze koffiekopje. De Kandell nam een nieuwe trek van zijn sigaret, liet de rook via zijn neusgaten terugkomen en keek hem triomfantelijk aan. Dink verbeet zich en ging ogenschijnlijk onverschillig achter zijn bureau zitten.

En zo kwam het dat Dink Storp, nadat hij tevergeefs had geprobeerd zijn twee medewerkers Machteld Vrijburg en Ronald Komuit te bereiken, de hele vrijdagavond in eenzaamheid doorbracht in het ivfw om de hand te leggen op transactiebestanden van verdachte financiële instellingen.

Om acht minuten over halftwaalf die avond parkeerde Dink zijn vier jaar oude, rode Alfa 156 voor de deur van zijn helft van de jaren dertig twee-onder-één-kapwoning in Bussum. Hij bleef nog een paar minuten met gesloten ogen zitten voordat hij uitstapte, maar leeg werd zijn hoofd niet. Uit het dashboardkastje haalde hij een in goudpapier verpakt cadeautje, dat hij in zijn zak stak, en hij pakte een boeket rozen, die hard aan een vaas water toe waren, van de achterbank. Hij sloeg het portier dicht en liep vermoeid naar de voordeur. Tegen zijn verwachting in brandde er nog licht in de huiskamer. Vagelijk had hij verwacht, of misschien wel gehoopt, dat het huis verlaten zou zijn of dat zijn koffers gepakt in de gang zouden staan, maar Barbara zat gewoon op de strakke, zwart met gele Mart Visser-bank met een glas tempranillo in haar hand. Ergens minachtte hij haar daarom.

‘Ik heb het maar gezellig gemaakt voor mezelf,’ zei ze zonder op te kijken. Naast haar stond een inmiddels bijna lege schaal met zelfgemaakte tapas. De ‘Alabama Song’ van de Doors schalde door de kamer: ‘*O show me the way to the next whisky bar.*’

Dink zette de muziek zachter, boog zich voorover naar zijn vrouw, kuste haar op de mond (haar adem verried dat dit niet haar eerste glas was) en overhandigde haar met toch een zekere schwing de rozen en het pakje. Barbara legde de bloemen

achteloos naast zich neer en scheurde ongeïnteresseerd het pakpapier van de eau de toilette. 'Aqua di Roma,' zei ze werktuigelijk. 'Bedankt hoor.'

'Misschien moeten de bloemen in het water. Ze hebben sinds de lunchpauze in de auto gelegen.'

'Ga je gang,' zei Barbara. Ze had hem nog geen moment aangekeken, maar nu sloeg ze haar ogen naar hem op. Donker en vlammend waren ze, klaar voor een duel.

'Geen ruzie. Alsjeblieft. Niet nu.'

'Ik zeg niks.'

'We gaan gewoon mórgenavond uit eten. Ik heb al opnieuw gereserveerd bij Antonio's.'

'Morgen is Iwan er.'

'Net of die zich ooit iets aan ons gelegen laat liggen.'

'Ik vind het gezellig als Iwan er is.'

'Dan nemen we hem mee.'

'Daar zit hij nou echt op te wachten, met zijn ouders uit eten op zaterdagavond.'

'Nee, met z'n ouders op de bank voor de tv, daar zit hij op te wachten.'

'Hij zal wel uitgaan.'

'Dan kunnen wij toch mooi uit eten?'

'Nee, want als hij niet uitgaat, is hij thuis.'

Dink wreef met zijn hand over zijn slaap, waar een stekende pijn terrein aan het winnen was. Hij haalde ongemerkt zijn neus op.

'Je snuift weer,' beet Barbara hem toe.

'Pardon?'

'Omdat je nerveus bent.'

'Ik ben niet nerveus.'

'Dat ben je wel, want je snuift. Zie je, nu doe je het weer.'

Dink besloot er niet op in te gaan. 'Wat wil je nou! Zal ik het restaurant afbellen?'